

den første Vanskelighed lige fra Begyndelsen af Laa i den Maade, hvorpaa Ministeriet var stillet, idet det skulde udføre en Lov, som ikke var kommen fra Ministeriet selv, og hvorefter det slet ikke havde nogen som helst Basis, men blot var henvisst til en almindelig Konkurrence — der rigtignok viste sig frugtbar, idet der indkom ikke mindre end 14 Planer — og til et Bedømmelsesudvalg, som skulde have Afgjørelsen af, hvilken af disse Planer der maatte anses for den hensigtsmæssigste. Det var allerede en vanskelig Situation, og dertil kom nye og store Vanskeligheder derved, at den Bygningskommission, som dannedes fra Ministeriets Side — og som man vel kan sige blev dannet med saameget Hensyn til, hvem der var bedst stillet dertil, som muligt — atter og atter maatte forandres ved ulykkelige Dødsfald. Det erede Medlem syntes at forstaa, at Ministeriet, til hvilket man vel ikke — man nære nu saa megen eller saa liden Tillid til det, som man vil — vil stille det Forlangende, at det skal være i Stand til at kunne kontrollere de enkelte Arbejder, der ligge under det, blev stillet yderst vanskeligt, da det først overordentlig sent lykkedes at finde en Mand, som med stor Energi og Dygtighed kunde tage sig af Sagen og støtte Ministeriet lidt. Derfor har den eredeALER, som sagt, havt Die, og af og til kom der virkelig — som det syntes med Overvindelse — en vis Anerkjendelse frem; men Virkningen deraf forsvandt meget hurtigt ved Ytringer, som kunde faae Betydning ved at paapege en og anden i Resultatet uheldig Ting, og som kunde tilspidjes paa en eller anden Maade eller i en eller anden Form, om hvilken jeg ikke skal jugere. Man veed nemlig, at man ikke skal disputere om Smagssager, og jeg holder mig overbevist om, at der ikke vilde komme Noget ud af en Diskussion derom imellem os To. Den erede Rigsdagsmand kom imidlertid derved til at glemme, hvad han selv havde udtalt sin Anerkjendelse af. Den erede Rigsdagsmand kom til det Resultat, at han, naar man tog Hensyn til, hvad der til Slutning var naaet, deri vilde finde en Grund til ikke at gjøre noget Videre; men Vanskeligheden for ham fremkom alene derved, at der var udgivet Penge, som ikke vare bevilgede, paa en Tid, da en saadan Bevilling fra Rigsdagens Side kunde have været opnaaet. Dette er saa at sige det eneste Punkt, der blev tilbage i den erede Rigsdagsmands Udtalelse, og det er et Punkt, som jeg selvfølgelig har maattet vide kunde og vilde komme frem. Det har derfor ogsaa været Gjenstand for mine Overvejelser, endog i høi Grad, og hvorledes skulde det være anderledes? Vi behøvede virkelig ikke her at faae en fornyet Fremstilling af, hvorledes Forholdet imellem Ministeriet og Folkethinget var isjor og tidligere. De Folk maatte være besynderlig idiotiske, som vilde tro, at Ministeriet skulde gjøre Regning paa nogen som helst personlig Tillid, men jeg skal dog

ikke negte, at der, trods Alt, hvad der var kommet frem, blev en vis Tillid tilbage hos mig; uden en saadan Tillid vilde jeg ikke tro, at Noget kunde være Minister. Naar det nemlig blev fuldstændig tilfældigt oplyst, at en Minister havde handlet paa en saadan Maade, at det vilde have medført et afgjørende betydeligt Tab for Staten eller for den Sag, han havde med at gjøre, dersom han havde betænkt sig paa at gjøre det paagjældende Skridt, kunde jeg ikke tro Andet, end at det vilde finde Billigelse. Jeg tilstaa, at jeg ikke havde tabt den Tro, og jeg har ikke tabt den endnu. Jeg skylder da nærmere at oplyse, hvorledes Forholdet var den Gang, der var Spørgsmaal om at gaa ind paa saadanne Arbejder og Udgifter, som man maatte vide vilde medføre en Overskrivelse, og det uden at man kunde komme til Rigsdagen. Den erede Rigsdagsmand nævnte en Ytring i Anmærkningerne, som viser, at det var i Begyndelsen af afvigte Aar, at dette Spørgsmaal kom frem. Ved Begyndelsen af afvigte Aar menes der jo Slutningen af Februar og Marts Maaned, efter at den ny Kommission var bleven dannet. Først da kunde der komme Noget som helst frem, som kunde give en Antydning af, hvorledes det vilde gaa med Hensyn til disse Arbejders Udførelse, og det netop fordi man først, da denne Komite var dannet, overhovedet kunde komme til nogen Erkjendelse med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som ganske bestemt stod i en afgjort Forbindelse med dette, nemlig, om der var en Mulighed tilstede for, at Theatret kunde fuldføres til den bestemte Tid. Jeg gjorde imidlertid strax, da den erede Rigsdagsmand oplæste denne Sætning, opmærksom paa, at han maatte supplere den med det, der fulgte bagefter, nemlig, at det den Gang endnu var aldeles umuligt at have nogen Forestilling om, hvilke Udgifter der vilde fremkomme, og hvilke Beløb disse Udgifter vilde udgjøre. Jeg kan naturligvis ikke sige Andet derom, end at det var fuldstændig umuligt, og vil man ikke tro mig paa mit Ord, maa man søge nærmere Oplysninger. Saaledes som det hele Arbejde var stillet, og efter den overordentlig komplicerede Stilling, den hele Sag havde, kan jeg forstaa, at det efter min Mening var umuligt for enhver som helst Minister den Gang at kunne sige Andet, end at der viste sig Udsigt til, at en betydelig Overskrivelse vilde komme frem; men man kan dog ikke forlange, at en Minister skulde træde frem for Rigsdagen hermed. Det vilde ikke have været tilfældigt, at Ministeren her i Rigsdagen havde sagt, at der var Udsigt til Overskrivelser; men der vilde selvfølgelig fra Thingets Side være blevet fordret bestemte Oplysninger om, hvilke Overskrivelser det var, saaledes at det kunde siges, at det var disse og ikke andre; det tror jeg ganske vist, Enhver vil indrømme. Smidlertid var der en Grund, som var den afgjørende, og som jeg derfor paa det Allerbestemteste maa fastholde, nem-